

På stråkvägar och bystigar i Västern.

Inträde och bilder samlade under en fotvandring från Präriens Metropolis till "Väststens glittrande pärla" — Vancouver.

För S. C. T. av ESSE W. LJUNGH.

Det ekar mellan husen vid den folktomma huvudgatan i Portage la Prairie, när två dammiga, smutsiga landsvägsridare dare taktfast marschera in i den lilla typiska präriestaden. Det knakar i remtyget till ränslarna och remmarna skära in i axlarna. Regnkapporna äro nedstänkta av lervälling från de våta vägar och skor äro ej längre så blanka och fina. Det ömmar litet i fötterna och steglängden är kanske icke precis densamma som vid starten.

Begynnelsen är gjord och alltefter som färdens fortgår blir träningen större. Ömbeten försvinner. Axlarna bli okänsliga för remtyget och hela utrustningen blir bättre anpassad efter kroppen.

Vi äro främlingar på stan. En studie i dialektik. En stund för den nyfikenhet, som är så typisk för småstadernas befolkning. Man glör och tittar. Gör sina lovar krin i dessa underliga exemplar av "hobos" som gå klädda i scouthattar och högskatade skor.

"Soldiers — American soldiers" — ropar småbarnen. "Scouts" hälsar de mera försigtliga bland pysarna. "Mounties" — tissa småleende jämtunga och slå blygt redögönen, när de passera. "Vänd dej." Och litet gravitetiskt följer John uppmaningen. — "Miah, inte illa".

Så är det att vara uppmärksam. Man tycks inte riktigt ha reda på vad vi äro ute för och H. B. C. är det enda som hälsas som bekant. Och icke heller det i alla kretsar.

Vi vandra gata upp och gata ned i den lilla staden. Småprata om bergen, där långt borta och fantisera om äventyr och märkliga händelser som komma att inträffa på en så lång resa.

Kvällen kommer med vemo-div solnedgång över slätten och när gatljuktorna sända st glämliga gulsken över den regntunga vägen krypa vi till kojs. Gäspar. Och somna.

Molnfri himmel och strål-lande sol ger hopp om en god dagsmarsch och uppiggade av en god nattsömn samt en härlig "Java" klämma i med en visstump och dra ut på vägen igen. Ett leende land skan stämmer sinnet i moll. Träd och buskar och små nättar farmer. Frid och ro i naturen. Och likväl en skrämmande känsla av oändlighet, när man ser ut över den obrutna slätten. Krökarna i vägen bilda en smula omväxling i enformigheten, som tagit död på det förut livliga samtalet.

"Vad hör jag — svenskar. So am I? Far och mor vill säga. Född i Minnesota. Namn: Wallace Johnson. Yrke: handelsresande. Vikt: 190. Alder: Cirka 30. Längd: vikingamått. Begagnar mjuka kragar — helst. Älskar United States och "speed". Här är mitt signalement. Identifikationskortet här! — Ljungh! Ullven! Älskade bekantskap. Matt, vikt, läpad det ser Ni. Mal: Vancouver.

Och så är den saken överstokad. Kampen pågår. Det vill säga mellan vårt bättre och sämre jag. Och resultatet blir ett accepterande av en tur på de få miles, som ännu återstår till Brandon.

Att vår vän älskade hastighet var en onödig upplysning. Erfarenheten bar syn för sig. Och en sådan bagatell som besök i diket och körning på två-hjul-i-kurvorna kom honom icke vid. En punktering blev en angenäm omväxling i den fruktansvärda farten. Ett litet tillfälle att beundra en smula Manitobanatur i bakgrunden runt Brandon.

Vid en bensinstation ta vi avsked av vår nyförvärvade vän som förevisar mötet med landsvägsridarna genom att taga en bild. Han viftar med en skärmösa. Önskar lycka på färden och grymtar över, att vi inte ville göra sällskap till Regina åtminstone.

"Gud skydde det älskade barnet! Så han inte kör i diket fler gånger, den tusan", är en bön vi sända upp under det vi kippa efter andan i dammolnet efter den försvinnande bilen.

Brandon blir föremål för vårt intresse. Och vi för Brandonbornas. Vi ha mycket att göra här. Många att uppsöka och hälsa på och tiden blir knapp. Ivern att komma vidare jagar oss och likaså problemet att få debit och kredit att gå ihop.

Jag rannsakar minnet och finner att vännen Sigge Dahl är här. Tänkt — så handlat och Sigge får uppvaktning nere på Brandon Suns sträckkällare — alias sätter — där han svedtas i sommarhettan vid sättningsmaskinen. Vi pratbort en stund. Om ett och annat och Sigge skakar betänksamt på huvudet, när han hör vi äro oss.

Vi ha ett samtal med redaktören för Brandon Sun. En smal och mager herre, lite skeptisk kanske på vår trip, men oenkligen intresserad när han får se introduktionsbrevet från borgmästaren i vår hemstad. Artigt önskar han lycka till och återgår till sitt arbete att bläddra i gamla årtingar av sin kära "Sun".

Forts. å Sid. 13.

LAC DU BONNET NYTT.

Från vår korrespondent.

Pastor Herman Anderson från Kenora besökte den 7 oktober Lac du Bonnet, då allmän gudstjänst var utlyst till kl. 11 fm. i Riverland Hall. Efter predikan var gemensam lunch anordnad av kvinnoförbundet.

Församlingens årsstämma var utlyst till kl. 2 em.

Stämman öppnades av pastor Anderson som ledde dagens förhandlingar. Först uppläst till behandling församlingens byggnadsplan varvid nu under tecknad rapporterade attträngande så var det bara ett

Zam-Buk

50c ALL DRUGGISTS

FÖR SKÄR- och KROSSAR, BRÄNN- och Skällskador, Hemorrojder, exem och alla sorters skador å huden.

församlingens styrelse hade från det bolag som byggt den nya barnkolonien inköpt en större tomt 68x18 fot. Här för hade ett pris av \$75.00 erlagts och ansågs detta vara mycket billigt. Stämman godkände detta styrelsens åtgärder och som nu en lämplig tomt för kyrkans byggnad bestämt. Inom kort påbörja att bygga denna. Vidare beslöts och uppdrogs att församlingens styrelse att ingå till Augustana synoden U. S. A. med begäran att få ett lån beviljat ur synodens kyrka. Rekommendation till byggnadsfond på \$500 hade församlingen att påräkna av pastorerna Anderson, Kenora, A. Wickman, Winnipeg samt av Canada-konferensen president Anton Nelson.

Till byggnadskommittén valdes hela kyrkostyrelsen samt mr. Emil Näström vilken utsågs till förman och uppsyningsman vid ifrågakande bygge. I tur att avgå voro en diakon och en trustee. Till diakon återvaldes på en tid av tre år P. T. Söderholm och till trustee för samma tid nyvaldes Emil Näström. Styrelsen består nu av trustees N. E. Johnson, Frank Pearson och Emil Näström, diakoner P. F. Söderholm, A. Petterson och A. Magnuson och ordförande N. E. Johnson. Vilken stämman valdes till församlingens kassör Emil Näström och till sekreterare Frank Pearson.

Vidare gjorde stämman en inhållan att församlingens vice pastor, pastor Anderson, Kenora, någon dag under julhelgen skulle besöka församlingen och detta lovade pastor Anderson.

På kvällen samma dag kl. 8 var ungdomsmöte anordnat hos familjen Emil Näström varvid pastor Anderson talade till medlemmarna i den nybildade ungdomsföreningen. De unga hade mött upp mantrant vadan tillslutningen var god. Efter mötet bjöd mrs. Näström samtliga närvarande på kaffe och stämningen var den allra bästa.

Frank Pearson

De sluga tyskarna.

Forts. från Sid. 2.

skyn förmörkades. De visste att det var farligt att låna så stora summor på så kort tid och de erkände att mycket av dessa medel hade använts oförståndligt och extravagant. Nu förhöll det sig så att många av den som lånat dessa medel till Tyskland krävde att de skulle återbetalas. Pengarna voro emellertid gångna och huru skulle de kunna återbetalas åtminstone på så kort tid. Kreditorerna hade rätt att återfå dem men Tysklands kassalåder voro tomma. Blevo nu fordringsägarna förpåkända så var det bara ett

att göra — att förklara sig bankrutt och att behandla alla kreditorer lika. Det var nu icke tyskarnas problem utan de internationella finansmännens sak att lösa knuten. Den enda vägen för kreditorerna att utfå ränta eller avbetalningar var att låna Tyskland ytterligare mera pengar. Vid denna punkt i förhandlingarna begynte finansmännen att skaka — under sex år hade man tömt pengarna in i Tysklands kassaskrin, industri och banker. "Om världen väntar att krigsskulden skall betalas så måste Tyskland få ett lån för att uppbysga sin inre ekonomi, om Ni vänta att utfå Eder fordran så måste Ni fortsätta att låna oss pengar för att betala Eder med, om Ni önska att rädda Eder insatta medel så måste Ni rädda Tyskland först. Och varigenom skulle Tyskland räddas — från krigsskadeersättningen förstas.

Men tyskarna voro icke färdiga härmed. De fortsatte att förklara att om icke de internationella finansmännen kommo dem till räddning med ännu ett lån så hade de sitt förvänta en total förmörkelse på Tysklands finansiella och ekonomiska himmel — så långt den yttre världen angick. Ån sen då! Kommunismen ett rött Tyskland med allt vad det torde innebära för det övriga Europas fred och komfort. Och förmoda att Tyskland kunde undvika att gå rött i politiskt hänseende så torde nog detta bli nödvändigt vad det ekonomiska hänseendet beträffar då all kredit stoppats. Tyskland visste nog hur att rädda sig självt — endast genom att förgäta sina kreditorer, kapitalismens regler och praktik, förgäta de medel och vägar varigenom de internationella finansmännen sökte att upprätthålla en hög kapitalbyggnad och att överflöda världsmarknaden med billiga tyska varor.

Dessa omständigheter och problem hade de sju eller rättare sex ministrarna att möta och ta itu med å den stora konferensen sistlidne juni månad. Vad gjorde de och vad blev resultatet av denna konferens? Detta vill jag beröra i en senare artikel.

Wetaskiwin, Alta., i okt. 1931.
N. J. L. Bergen.

Ett ypperligt medel mot dålig matsmältning

Om Eder mage är i elag, om Ni lida av gaser i magen, kvällningar eller maruläger efter måltiderna, så tag en fräs av Bismarck Macosin och Ni kommer omedelbart att känna Er bättra. För dålig matsmältning finnes ingenting bättre än denna sort av Macosin. Även de mest svåra fall förbättras snabbt. Fyllt och lämpligt att använda. Fraga Eder apotekare.